



**LIETUVOS BANKO  
PRIEŽIŪROS TARNYBOS  
FINANSINIŲ PASLAUGŲ IR RINKŲ PRIEŽIŪROS DEPARTAMENTO  
DIREKTORIUS**

**SPRENDIMAS  
DĖL D. V. IR AB „LIETUVOS DRAUDIMAS“ GINČO NAGRINĖJIMO**

2018 m. spalio 3 d. Nr. 242-425

Vilnius

Lietuvos bankas gavo D. V. (toliau – pareiškėjas) kreipimąsi, kuriuo pareiškėjas prašė išnagrinėti tarp jo ir AB „Lietuvos draudimas“ (toliau – draudikas) kilusį ginčą.

**N u s t a t y t a:**

2018 m. balandžio 6 d. automobilių stovėjimo aikštelėje įvyko eismo įvykis, kurio metu susidūrė A. N. vairuojamas automobilis „Volkswagen Passat“ (valst. Nr. *(duomenys neskelbtini)*) ir U. N. vairuojamas pareiškėjo automobilis „Audi A6 Avant“ (valst. Nr. *(duomenys neskelbtini)*). Eismo įvykio dalyviai užpildė eismo įvykio deklaraciją. Eismo įvykio metu buvo apgadinti abu automobiliai, tačiau eismo įvykio deklaracijoje nei vienas vairuotojas neprisiėmė atsakomybės už eismo įvykio metu padarytą žalą. Pareiškėjo automobilio vairuotoja, manydama, kad eismo įvykį sukėlė automobilio „Volkswagen Passat“ vairuotojas, kreipėsi į jo transporto priemonės valdytojų civilinę atsakomybę pagal transporto priemonių valdytojų civilinės atsakomybės privalomojo draudimo sutartį apdraudusį draudiką dėl eismo įvykio metu padarytą žalą atlyginančios draudimo išmokos.

2018 m. gegužės 3 d. draudikas informavo pareiškėją išmokėjęs jam 93,41 Eur draudimo išmoką, atlyginančią 2018 m. balandžio 6 d. eismo įvykio metu patirtą žalą. Pranešime nurodyta, kad draudimo išmoka apskaičiuota iš visos nuostolių sumos (186,81 Eur) dėl abipusės kaltės atėmus 93,40 Eur.

Pareiškėjas nesutiko su draudiko priimtu sprendimu, todėl, veikdamas per savo atstovę uždarają akcinę draudimo brokerių bendrovę „LEGATOR“, pateikė draudikui pretenziją dėl priimto sprendimo pagrįstumo. Joje nurodė, kad priimtas sprendimas nėra pagrįstas, nes pareiškėjo automobilio vairuotoja negalėjo išvengti susidūrimo. Pretenzijoje teigiama, kad draudikas netyrė stabdymo pėdsakų, oro sąlygų ar susidūrimo mechanizmo, priimdamas sprendimą, rėmėsi subjektyviais vairuotojų paaiškinimais. Taip pat teigiama, kad pareiškėjo automobilio vairuotoja kategoriškai nesutinka esanti kalta dėl eismo įvykio.

Draudikas, atsakydamas į pareiškėjo atstovės pretenziją, paaiškino, kad sprendimą priėmė vadovaudamasis surinkta informacija: vairuotojų paaiškinimais, eismo įvykio deklaracija ir automobilių sugadinimais. Taip pat nurodė atsižvelgęs į Lietuvos Respublikos Vyriausybės 2002 m. gruodžio 11 d. nutarimu Nr. 1950 patvirtintų Kelių eismo taisyklių (toliau – KET) nuostatas. Draudikas nurodė nustatęs nesant pagrindo teigti, kad bent vienas iš automobilių viršijo leistiną greitį. Anot draudiko, sugadinimų lokalizacija rodo, kad susidūrimas įvyko automobiliui „Audi A6 Avant“ pradėdant važiuoti į važiuojamųjų dalių susikirtimą, kur, tikėtina, judėjo automobilis „Volkswagen Passat“, o tai suteikia pagrindą teigti, kad automobilio „Audi A6 Avant“ vairuotoja, prieš pradėdama važiuoti, neįsitikino, kad tai bus saugu, ir nedavė kelio prie jos artėjančiam automobiliui. Draudikas taip pat nurodė, kad aiškindami eismo įvykio aplinkybes abu vairuotojai teikė prieštarigus įrodymus, o pagal surinktus duomenis, nesant tikslių duomenų apie automobilių „suartėjimo režimus ir charakteristikas“, nebuvo galimybės atlikti išsamios matematinės analizės ir pagrįsti vieno iš vairuotojų nurodytų aplinkybių. Draudikas paaiškino

nustatęs, kad eismo įvykį sąlygojo abiejų vairuotojų veiksmai, abu jie pažeidė KET reikalavimus, todėl buvo nuspręsta, kad kaltė dėl eismo įvykio yra abipusė ir eismo įvykio dalyviams žalą atlyginti kiekvienam po 50 proc.

Pareiškėjas nesutiko su draudiko pozicija ir kreipėsi į Lietuvos banką su prašymu išnagrinėti tarp jo ir draudiko kilusį ginčą ir rekomenduoti išmokėti visą patirtą žalą atlyginančią draudimo išmoką. Pareiškėjo teigimu, draudiko sprendimas išmokėti 50 proc. žalos atlyginančią draudimo išmoką yra nemotyvuotas.

Lietuvos banke buvo gautas draudiko atsiliepinimas dėl pareiškėjo kreipimosi motyvų ir reikalavimo pagrįstumo. Draudikas nurodė, kad įvykio aplinkybes tyrė vadovaudamasis Lietuvos Respublikos transporto priemonių valdytojų civilinės atsakomybės privalomojo draudimo įstatymo (toliau – TPVCAPDĮ) ir Lietuvos Respublikos Vyriausybės 2004 m. birželio 23 d. nutarimu Nr. 795 patvirtintų Eismo įvykio metu padarytos žalos nustatymo ir draudimo išmokos mokėjimo taisyklių (toliau – Taisyklės) nuostatomis. Draudikas nurodė vadovavęsis Taisyklių 23 punktu, kuriame nustatyta, kad, jeigu už padarytą žalą yra atsakingi keli asmenys, atitinkamai draudikai ir (ar) Lietuvos Respublikos transporto priemonių draudikų biuras (toliau – Biuras) moka draudimo išmoką nukentėjusiam trečiajam asmeniui proporcingai atsakingo už padarytą žalą asmens kaltei, kuri nustatoma eismo įvykyje dalyvavusių transporto priemonių vairuotojų pasirašytoje eismo įvykio deklaracijoje ar kitame TPVCAPDĮ 12 straipsnyje nurodytame dokumente užfiksuotą eismo įvykio faktą, aprašytas aplinkybes, nubraižytą schemą ir (ar) kompetentingų teisėsaugos, teisėtvarkos institucijų surašytus dokumentus apie eismo įvykio aplinkybes ir eismo įvykio dalyvių atsakomybę.

Draudikas pakartotinai paaiškino atsakyme į pareiškėjo pretenziją nurodytas nustatytas įvykio aplinkybes bei tai, jog turimų duomenų neužteko tam, kad būtų atliktos išsamios eismo įvykio matematinės analizės ir patvirtinta arba paneigta vieno iš vairuotojų pozicija dėl eismo įvykio aplinkybių. Taip pat nurodė, jog, pagal KET reikalavimus, eismo įvykio deklaracija pildoma tik tada, kai abu eismo įvykio dalyviai susitaria dėl eismo įvykio aplinkybių, o dėl jų nesusitarus – kviečiama policija, tačiau nagrinėjamu atveju eismo įvykio dalyviai, nesutarę dėl eismo įvykio aplinkybių, policijos neiškvietė. Draudikas, be kita ko, rėmėsi Lietuvos Aukščiausiojo Teismo 2018 m. birželio 22 d. nutartimi, priimta civilinėje byloje Nr. e3K-3-251-1075/2018, ir nurodė, kad eismo įvykio deklaracija ar ją atitinkantis dokumentas, kai eismo įvykio dalyviai apie eismo įvykį nepranešė policijai, yra pagrindinis ir pirminis dokumentas, kuriuo turi vadovautis draudikas, tačiau, draudikui kilus abejonių dėl eismo įvykio aplinkybių, atsižvelgdamas į įvykį, eismo įvykio deklaracijoje ar ją atitinkančiame dokumente nurodytą informaciją ar kitas aplinkybes, pavyzdžiui, kai eismo įvykio deklaracijoje nurodytos aplinkybės nesutampa su kitomis aplinkybėmis, jis privalo išsamiai ištirti aplinkybes, siekdamas nustatyti draudžiamą įvykio faktą, pasekmes ir draudimo išmokos dydį. Taip pat teigė, kad eismo įvykio deklaracija ar ją atitinkantis dokumentas yra ne vienintelis dokumentas, esantis pagrindu draudikui spręsti apie įvykio aplinkybes, nustatant pasekmes ir apskaičiuojant draudimo išmokos dydį.

Atsiliepime teigiama, kad draudikas surinko visą įmanomą informaciją ir duomenis, reikšmingus civilinei atsakomybei konstatuoti, ir nustatė, kad vairuotojai susiklosčiusioje situacijoje turėjo laikytis KET 4, 101 ir 155 punktų<sup>1</sup> reikalavimų. Anot draudiko, pareiškėjo automobilio vairuotoja eismo įvykio metu nesilaikė KET 4 ir 101 punktų reikalavimų, o automobilio „Volkswagen Passat“ vairuotojas – 4 ir 155 punktų reikalavimų, ir abiejų vairuotojų veiksmai prisidėjo prie eismo įvykio kilimo, todėl, vadovaudamasis Lietuvos Respublikos civilinio kodekso 1.5 straipsnyje įtvirtintais teisingumo ir protingumo principais, draudikas pripažino, kad eismo dalyviai yra atsakingi lygiomis dalimis ir, atsižvelgdamas į tai, kad yra apdraudęs abiejų

<sup>1</sup> KET 4 punkte nustatyta, kad eismo dalyvių elgesys grindžiamas savitarpio pagalba ir atsargumu, 101 punkte nustatyta, kad, prieš pradėdamas važiuoti, prieš persirikiuodamas ir kitaip keisdamas važiavimo kryptį, vairuotojas privalo įsitikinti, kad tai daryti saugu, ir duoti kelią (nekliudyti) kitiems eismo dalyviams, o 155 punkte numatyta vairuotojų pareiga lygiareikšmių kelių sankryžoje duoti kelią iš dešinės artėjančioms transporto priemonėms.

eismo įvykyje dalyvavusių transporto priemonių valdytojų civilinę atsakomybę pagal TPVCAPDĮ, išmokėjo po 50 proc. nuostolių atlyginančias draudimo išmokas.

**K o n s t a t u o j a m a:**

Vadovaujantis Vartotojų ir finansų rinkos dalyvių ginčų neteisminio sprendimo procedūros Lietuvos banke taisyklių, patvirtintų Lietuvos banko valdybos 2012 m. sausio 26 d. nutarimu Nr. 03-23, 45 punktu, vartojimo ginčai Lietuvos banke nagrinėjami laikantis rungimosi, ginčų nagrinėjimo operatyvumo, koncentracijos, ekonomiškumo ir bendradarbiavimo principų. Nagrinėdamas ginčą Lietuvos bankas atlieka pateiktų įrodymų vertinimą, kurio pagrindu priimamas sprendimas.

Atsižvelgiant į ginčo šalių paaiškinimus ir pateiktus įrodymus, darytina išvada, kad šalių ginčas kilo dėl draudiko sprendimo 2018 m. balandžio 6 d. eismo įvykį laikyti įvykusiū dėl abipusės automobilių „Volkswagen Passat“ ir „Audi A6 Avant“ vairuotojų kaltės ir išmokėti pareiškėjui ne visą žalą, o 50 proc. patirtos žalos atlyginančią draudimo išmoką pagrįstumo.

Transporto priemonių civilinės atsakomybės privalomojo draudimo sistemos funkcionavimo pagrindai ir principai yra įtvirtinti TPVCAPDĮ nuostatose. TPVCAPDĮ 15 straipsnio 3 dalyje įtvirtinta žalos dydžio nustatymo taisyklė: turtui padarytos žalos dydį nustato atsakingas draudikas arba – TPVCAPDĮ 17 straipsnyje nurodytais atvejais – Biuras, vadovaudamasis įgaliotų asmenų ir (ar) turto vertintojų ataskaitomis ir dokumentais, įrodančiais padarytos žalos aplinkybes, faktą ir dydį. Nustatant eismo įvykio aplinkybes ir kaltininko atsakomybę, turi būti vadovaujama eismo įvykio dalyvių pasirašyta eismo įvykio deklaracija ar kitu eismo įvykio dalyvių pasirašytu dokumentu apie įvykio aplinkybes arba kompetentingų institucijų išduotais dokumentais apie eismo įvykio aplinkybes. Pagal TPVCAPDĮ 19 straipsnio 9 dalį, jeigu už padarytą žalą yra atsakingi keli asmenys, atitinkamai draudikai ir Biuras nukentėjusiam trečiajam asmeniui moka išmokas, proporcingas atsakingo už padarytą žalą asmens kaltei.

TPVCAPDĮ 19 straipsnio 16 dalies pagrindu patvirtintų Taisyklių, reglamentuojančių žalos, padarytos eismo įvykio metu ar atsiradusios vėliau kaip eismo įvykio padarinys, nustatymą, 6 punkte įtvirtinta, kad eismo įvykio metu padarytos žalos dydis ir nukentėjusiems tretiesiems asmenims mokėtinos draudimo išmokos dydis nustatomas vadovaujantis Civiliniu kodeksu, TPVCAPDĮ, kitų teisės aktų nuostatomis ir atsižvelgiant į eismo įvykio dalyvių kaltės laipsnį dėl eismo įvykio, draudimo įmonės, apdraudusios atsakingo už padarytą žalą asmens civilinę atsakomybę, ar Biuro įgaliotų asmenų pateiktus dokumentus dėl žalos, eismo įvykio aplinkybių ir eismo įvykio dalyvių atsakomybės, kitų Taisyklėse nurodytų asmenų pateiktus dokumentus, leidžiančius nustatyti eismo įvykio aplinkybes ir padarytos žalos dydį. Taisyklių 23 punkte įtvirtinta TPVCAPDĮ 19 straipsnio 9 dalį detalizuojanti nuostata: jeigu už padarytą žalą yra atsakingi keli asmenys, atitinkami draudikai ir (ar) Biuras nukentėjusiam trečiajam asmeniui moka draudimo išmokas, proporcingas atsakingo už padarytą žalą asmens kaltei, kuri nustatoma įvertinus eismo įvykyje dalyvavusių transporto priemonių vairuotojų pasirašytoje eismo įvykio deklaracijoje ar kitame TPVCAPDĮ 12 straipsnyje nurodytame dokumente užfiksuotą eismo įvykio faktą, aprašytas aplinkybes, nubraižytą schemą ir (ar) kompetentingų teisėsaugos, teisėtvarkos institucijų surašytus dokumentus apie eismo įvykio aplinkybes ir eismo įvykio dalyvių atsakomybę.

Turimi duomenys patvirtina, jog aplinkybę, kad eismo įvykis įvyko dėl abipusės vairuotojų kaltės, draudikas iš esmės konstatavo įvertinęs eismo įvykio deklaraciją ir abiejų eismo įvykio dalyvių (vairuotojų) pateiktus paaiškinimus. Kaip minėta, nors eismo įvykio deklaraciją yra pasirašę abu vairuotojai, tačiau nei vienas iš jų nenurodė patvirtinantis, jog yra atsakingas už eismo įvykio metu padarytą žalą. Atsižvelgęs į šią aplinkybę, kilus abejonių dėl realių eismo įvykio aplinkybių ir jo kilimo priežasčių, draudikas kreipėsi į abiejų automobilių vairuotojus ir paprašė pateikti paaiškinimus apie eismo įvykį.

Kaip matyti iš pateiktų el. susirašinėjimo duomenų, automobilio „Volkswagen Passat“ vairuotojas A. N. draudikui nurodė, jog, atsižvelgdamas į automobilių sankaują stovėjimo

aiškstelėje, važiavo nedideliu greičiu. Anot „Volkswagen Passat“ automobilio vairuotojo, pravažiuojant vieną iš įvažiavimų į parkavimo vietas, netikėtai į jo automobilio dešinę šoną atsitrenkė pareiškėjo automobilis, kurio vairuotoja teigė nepastebėjusi važiuojančio jo automobilio. Jis taip pat paaiškino, kad su kito automobilio vairuotoja buvo sutaręs dėl eismo įvykio aplinkybių, todėl policijos į eismo įvykio nekvieta, tačiau pildant eismo įvykio deklaraciją automobilio „Audi A6 Avant“ vairuotojos nuomonė pasikeitė, kilo nesutarimas ir eismo įvykio deklaracijoje liko neužpildyta skiltis, kurioje turi pasirašyti atsakingas už eismo įvykį vairuotojas. A. N. teigimu, automobilio „Audi A6 Avant“ vairuotoja po eismo įvykio pripažino, kad nebuvo pakankamai atidi ir nepasirinko saugaus greičio, užtikrinančio galimybę bet kuriuo metu sustabdyti vairuojamą transporto priemonę, nors tokios vairuotojų pareigos yra numatytos KET.

Pareiškėjo automobilį vairavusi U. V. draudikui paaiškino, kad įvykis įvyko jai išvažiuojant iš stovėjimo aikštelės, prieš tai sustojus ir apsidairius, ar nėra kliūties iš dešinės pusės, kuri trukdytų atlikti posūkį į kairę. Anot automobilio „Audi A6 Avant“ vairuotojos, pradėjusi važiuoti ir nuvažiavusi apie vieną metrą ji susidūrė su A. N. vairuojamu automobiliu. Pareiškėjo automobilio vairuotojos teigimu, prieš pradėdama manevrą ji sustojo, o automobilio greitis, pradėjus judėti, buvo minimalus, tačiau smūgis buvo gana stiprus, todėl, jos nuomone, kitas eismo įvykio dalyvis nepasirinko saugaus greičio, buvo neatidus ir nepraleido į kairę pusę sukančio automobilio, nors jis buvo kliūtis iš dešinės pusės. U. V. draudikui nurodė, kad būtent automobilio „Volkswagen Passat“ vairuotojas pripažino savo kaltę, tačiau per neatidumą eismo įvykio deklaracijoje nepasirašė, kad yra atsakingas už eismo įvykį.

Įvertinus eismo įvykio dalyvių paaiškinimus ir aplinkybę, jog eismo įvykio deklaracijoje nei vienas iš vairuotojų nėra patvirtinęs esantis atsakingas už eismo įvykio metu padarytą žalą, konstatuotina, jog labiausiai tikėtina, kad nesutarimai tarp šalių dėl eismo įvykio kilimo priežasčių kilo dar pildant eismo įvykio deklaraciją. Tai patvirtina tiek aplinkybė, jog nei vienas vairuotojas eismo įvykio deklaracijoje nepatvirtino esantis atsakingas dėl eismo įvykio, tiek tai, jog, teikdami draudikui paaiškinimus apie eismo įvykį, abiejų automobilių vairuotojai nurodė nepažeidę KET reikalavimų ir nesantys kalti dėl eismo įvykio, be to, abu nurodė, kad kitas vairuotojas neva pripažino savo kaltę, tačiau dėl tam tikrų priežasčių to nepatvirtino parašu konkrečioje eismo įvykio deklaracijos vietoje. Šių aplinkybių kontekste pažymėtina ir tai, kad, nors tarp vairuotojų kilo nesutarimų dėl to, kuris iš jų sukėlė eismo įvykį, policija į eismo įvykio vietą nebuvo kviečiama, nors KET 220 punkte įtvirtinta, kad „jeigu dėl eismo įvykio aplinkybių nesutariama, su eismo įvykiu susiję eismo dalyviai kviečia policiją į eismo įvykio vietą.“

Taisyklių 38 punkte nustatyta, kad, jeigu priimant sprendimą dėl draudimo išmokos mokėjimo negauta kompetentingų teisėsaugos ar teisėtvarkos institucijų surašytų dokumentų apie eismo įvykio aplinkybes ir eismo įvykio dalyvių atsakomybę, nes eismo įvykio dalyviai nepranešė apie eismo įvykį policijai (Kelių eismo taisyklėse nustatytais atvejais), atsakingas draudikas, sprenddamas draudimo išmokos mokėjimo klausimą ir nustatydamas atsakingą už eismo įvykio metu padarytą žalą vairuotoją, vadovaujasi eismo įvykio deklaracijoje nurodyta ir eismo įvykio dalyvių parašais patvirtinta informacija ir nubraižyta schema. Lietuvos banko vertinimu, eismo deklaracijoje esant pažymėti vien tik automobilių susidūrimo schemai, tačiau nei vienai iš šalių nepriėmus atsakomybės dėl eismo įvykio sukėlimo, be kita ko, atsižvelgiant į tai, kad draudikui pateikti vairuotojų paaiškinimai iš esmės yra priešaringi, t. y. vienas vairuotojas dėl eismo įvykio sukėlimo kaltiną kitą ir atvirkščiai, konstatuotina, kad vairuotojai savo neveikimu apsunkino draudikui galimybę objektyviai iširti įvykio aplinkybes ir nustatyti, ar dėl įvykio yra kaltas tik vienas iš vairuotojų, ar kaltė yra abipusė.

Pažymėtina, kad Lietuvos Aukščiausiasis Teismas yra konstatavęs, kad, kilus abejonių dėl eismo įvykio aplinkybių, draudikas privalo išsamiai iširti eismo įvykio aplinkybes, siekdamas nustatyti draudžiamą įvykio faktą, pasekmes ir draudimo išmokos dydį. Be to, kasacinis teismas pabrėžė, kad eismo įvykio deklaracija ar ją atitinkantis dokumentas, nors ir yra pagrindinis, tačiau nėra vienintelis dokumentas, esantis pagrindu draudikui spręsti apie aplinkybes, būtinas draudžiamą įvykio faktui, pasekmėms ir draudimo išmokos dydžiui nustatyti. (*Lietuvos*

*Aukščiausiojo Teismo 2018 m. birželio 22 d. nutartis, priimta civilinėje byloje Nr. e3K-3-251-1075/2018*). Taigi eismo įvykio deklaracijos buvimas, net jeigu vienas iš transporto priemonės vairuotojų pripažino esantis kaltas dėl padarytos žalos, savaime nesuponuoja pagrindo draudikui vadovautis išimtinai eismo įvykio deklaracijos duomenimis.

Manytina, kad šiuo atveju draudikas objektyviai negalėjo vadovautis vien tik eismo įvykio deklaracijos duomenimis pirmiausia dėl to, kad kaltės dėl eismo įvykio neprisiėmė nei vienas iš vairuotojų. Būtent todėl draudikas paprašė vairuotojų pateikti paaiškinimus dėl eismo įvykio, kurie, kaip minėta, yra priešaringi: vairuotojai kaltina vienas kitą pažeidus KET ir abu teigia nesantys atsakingi už eismo įvykio sukėlimą. Lietuvos bankas neturi pagrindo nesutikti su draudiko pozicija, jog surinktų duomenų nepakanka „matematinei analizei“ atlikti ir jų nėra pakankamai tam, kad būtų galima patvirtinti vieno iš vairuotojų nurodomas versijas, susijusias su eismo įvykio aplinkybėmis. Kaip minėta, tokia padėtis susiklostė iš esmės ir dėl to, kad, nei vienam iš eismo įvykio dalyvių neprisiėmus kaltės dėl eismo įvykio (nesutariant dėl eismo įvykio aplinkybių), nebuvo laikomasi KET reikalavimo į eismo įvykio vietą iškviešti policijos pareigūnus, kurie, vadovaudamiesi jų veiklą reglamentuojančiais teisės aktais, paprastai atlieka eismo įvykio vietos matavimus, apklausia eismo įvykio dalyvius ir įformina įvykį. Todėl manytina, kad pareiškėjas, kuriam priklausančių automobilį vairavo U. V., nagrinėjamu atveju turi prisiimti iš teisės aktų nuostatų nevykdymo kylančias teisines pasekmes. Kartu pažymėtina, kad byloje nėra jokių objektyvių duomenų, paneigiančių dalinę pareiškėjo automobilio vairuotojos kaltę arba leidžiančių teigti, kad dėl eismo įvykio kaltas yra išimtinai automobilio „Volkswagen Passat“ vairuotojas, o vien subjektyvūs teiginiai, kad pareiškėjo automobilio vairuotoja nėra kalta dėl eismo įvykio, nepaneigia draudiko pateikto įvykio aplinkybių vertinimo.

Atsižvelgiant į nustatytas aplinkybes, nesant objektyvių duomenų, neginčijamai patvirtinančių, jog eismo įvykis buvo sukeltas ne abiejų vairuotojų neatsargiais, KET reikalavimus pažeidžiančiais veiksmais, o kilo išimtinai dėl automobilio „Volkswagen Passat“ vairuotojo kaltės, konstatuotina, kad labiausiai tikėtina, jog įvykis įvyko dėl abipusės kaltės, todėl draudikas pagrįstai priėmė sprendimą išmokėti pareiškėjui kito eismo įvykio dalyvio kaltei proporcingą 50 proc. nuostolių atlyginančią draudimo išmoką.

Remdamasis tuo, kas išdėstyta, ir vadovaudamasis Vartotojų teisių apsaugos įstatymo 27 straipsnio 1 dalies 3 punktu, Lietuvos banko valdybos 2012 m. sausio 26 d. nutarimo Nr. 03-23 „Dėl Vartotojų ir finansų rinkos dalyvių ginčų neteisminio sprendimo procedūros Lietuvos banke taisyklių patvirtinimo“ 2 punktu ir šiuo nutarimu patvirtintų Vartotojų ir finansų rinkos dalyvių ginčų neteisminio sprendimo procedūros Lietuvos banke taisyklių 59.3 papunkčiu, n u s p r e n d ž i u:

Atmesti D. V. reikalavimą.

Lietuvos banko sprendimas dėl ginčo esmės yra rekomendacinio pobūdžio ir teismui neskundžiamas. Vartotojui ir finansų rinkos dalyviui išlieka teisė dėl ginčo sprendimo kreiptis į teismą arba kitą ginčų nagrinėjimo instituciją įstatymų nustatyta tvarka. Kreipimasis į teismą po Lietuvos banko sprendimo dėl ginčo esmės priėmimo nelaikomas šio sprendimo apskundimu.

Direktorius

Mindaugas Šalčius